

برخلیک
نامعلوم
صبور گل صابر

د نورو PDF کتابونو، بڼایسته انځورونو، ویدیوگانو، او هر اړخیزه معلوماتو لپاره زموږ فیسبوک او ټلگرام وڅارئ

نا معلوم برخلیک

ناول

لیکوال صبور گل صابر

ترتیب: خالد تکل

 خالد تکل

 0779257478

 @ayapohizy

 0779257478

جلال
خت رنج
شو کی

خامخا
اره به

لومری برخه

خالید او میرویس د پلار دوه نازولي زامن ول ، کوم وخت چې
دوی دخواني سپرلي ته رسیدل ، پلار یې د وطن نه سر قربان کړ
او له دې فاني دنیا یې دتل لپاره سترگي پټې کړي ، هماغه وو چې
خالد او میرویس ته کمکې وروڼه او خویندې یتیمان پاته شول ،
خالد او میرویس دناز له زانگو څخه ډېر زړښکته وغورځول شول
او دناز په وخت کې د کور ټول مسوولیتونه او کارونه دوی ته ورکړل
غاړې شول ، نه یوازې د کور مسولیت وو بلکې دکور له باندې د
کلي او جمات له خلگو سره د اړیکو جوړولو او ښو پاللو چارې هم
د دوی په غاړه وې .

د خالد او میرویس پلار دکلي والو دژوند څراغ وو او تل به یې
دکلي والو مرستي ته په پراخ او ورین تندي هرکلی وایوو .

خالد او ميرويس يوه مور څلور وروڼه او درى خویندې هم درلودې، په ټولو کې خالد او ميرويس د کور د گټې وټې وو او نور ټول واړه وو.

خالد له وړوکوالي د مور او پلار منلى زوى وو، د معلم اطاعت کوونکى وو، د کتاب او مطالعې مين وو، د مشرانو احترام کوونکى او له خپلو همصنفيانو سره د بڼې رويي خاوند وو. ځکه په پلار، مور، خپلو خپلوانو او معلمانو گران وو، له خالد سره به هر چا په درسو کې مرسته کوله همدا يې سبب وو چې خالد ذهن او تر هر چا په درسو کې لايق وو. ميرويس بيا داسې نه وو لکه خالد، تل به يې د مور او پلار خبره نه منله، د لارې نزاکت به يې په نظر کې نه نيوو، مشران به يې ازارول، ټول معلمان يې د ځان د بښمان گڼل او په هر معلم پورې به يې بدې ردې ويلې. ميرويس خپلو خوښوونو تمبل کړى وو له مکتب او مدرسې څخه زړه تورن او کرکجن وو، ځکه چا پام نه ورته کاوه همدا يې سبب وو چې د تعليم له خوږ نعمت څخه به ورځ په ورځ ليرې کېدو.

خالد د پلار په شان يو بنايسته هلک وو، دښو اخلاقو څښتن او متقي نيازمين اوبا استعداده ځوان وو، د پوهنتون دوره يې يوکال پاته وه، نور يې د پوهنتون دوره هم پای ته رسولي وه.

ميرويس له ټوکو سره علاقه درلوده او د هر مجلس پای اوسر ميرويس وو، کور کې له مور او وروڼو سره تل غوغا جوړونکى وو، د ژوند تگلاره يې د بې باکوملگرو په خوښه جوړه وله او هېڅ يې

دکور، مور، خويندو او خالد فکر نه کاوه، خکه يې په زده کړو هم
منفي تاثر غورځولی وو.

خالد به سهار وختي جمات ته دلمانځه لپاره پورته کېدو، کله چې
به له مسجد نه راغی دقرآن کریم تلاوت به يې تر لمر ختو کاوه او
د لمر ختو سره سم به يې دوه رکعته نفل لمونځ کول، وروسته به
يې په خوشحالی له وروڼو خونديو او مورکی سره صبا ناری پیل
کاوه، کله چې به يې صبا ناری وکړ د ورځي مزدوري ته به په سوچ
کې وو او د ورځني مصارفو په غم کې به وو، ورسره به يې نور
ورونو ته دهمدغې ورځې لپاره مهالویش جوړ کړ او د مهالویش ل
لاري به يې دوی ته لارښونې کولې، هر ورور ته به يې هغه لارې
چارې وربښودلي چې نن يې بايد عملي کړي.

کله چې به خالد له مزدوري څخه سترې ستومانه کورته راغی، له
خوږې خوړکې څخه به يې په مينه د ډوډۍ غوښتنه وکړه، او
خوږبه يې هم په ناز د ورور مخ ته ډوډۍ کېښوده.

خالد به مور او کوچني وروڼه ټول څنگ کې ډوډۍ ته کېښول، د
ډوډۍ له فارغېدو وروسته به خالد دپوهنتون انتظامات نيول او په
څنگ کې به يې کوچني وروڼو او خونديو سره دمکتب په درسو
کې کوشش او هڅه کوله.

دماسپښين له لمانځه وروسته به خالد پوهنتون ته لاړ، کله چې به
له پوهنتون نه راغی جمات ته به لاړ او هلته به يې دکليوالو
داحوال پوښتنه کوله او هم به يې د خپل توان په اندازه له غريبو او
معيوبو خلکو سره مرسته کوله.

ميرويس بيا بل شان وو له زده كړو او مطالعې سره يې له كمټونه
 علاقه نه درلوده، د مدرسې او مكتب په سوچ او فكر كې نه وو،
 كله چې سهار د پاڅيدو په وخت چې مور به يې غوشتل ميرويس
 لمانځه ته پورته كړي، ډېر وخت به دمور او ميرويس ترمنځ لفظي
 شخړه جوړيده، كله چې به صبا ناري ته ميرويس راغی له ورونو او
 خويندو سره به يې شخړه كوله او هغوی به يې په هېڅ نه خبر رتل،
 چې صبا ناری به ختم شو اوس به مېله او ننداره وه چې ميرويس
 به مور او خالد كار ته لېرل، ميرويس به نرمه تبه په ځان راوسته او
 كله به يې د كار كولو لوازم پټ كړي وو.

ميرويس دانه غوشتل چې په خپل وطن كې كار وكړي، تل به يې
 له مور او خالد سره جنگونه كول، يوه نېمه ورځ چې به له خالد
 ورور سره كار ته لاړ هلته به د كار له مالک سره په ناندریوو سر
 وو، هر وخت به د كار له ملگرو سره په بې گټي بحثونو سر وو او د
 بحث په پای كې به يې جنگ جوړ كړی وو.

ميرويس به هر وخت ورور او مور ته دخارج صيفتونه كول او هر
 وخت به يې غوشتل چې خارج ته لاړ شي او هلته ډېرې پيسې
 وگټي، ميرويس به خپل ورور او مور ته ويل چې په نورو وطنو كې
 پيسې ډېر په آسانه گټل كېږي، دلته پيسې ډېرې په سخته گټل
 كېږي. هغه به هر وخت په دې سوچ او فكر كې وو چې زه بايد
 خارج ته لاړ شم، دلته كار نشته زمونږ وطن كې به څوك څه كار
 وكړي، دميرويس په خام فكر كې به دا سوچ وو چې، څنگه به له
 خپلو تربرو سره يو شان شي، څنگه به وكولاى شي د نورو په شان د

كله چې
 كاوه او
 بسته به
 پيل
 سوچ
 نورو
 يش له
 لاري
 له
 او
 د
 و په
 سو
 به
 الو
 و او

موتر خاوند شي او څنگه به د خلگو په ميلمستياوو کې ځان شريک کړي.

مور ته به يې هروخت دا بيانونه کول؛ که زه مسافر شوم دومره دولت به وگټم چې تاسو به يې شمار هم ونه کړئ. ميرويس به تل مور ته ويل چې، دغه مشر- ورور زمونږ ډېر بي زړه دی، نه غواړي مونږ پر مخ لار شو، چې د نورو خلگو سره سيالي وکړو، ټوله ورځ کتاب ته ناست وي او د معلميانو صفتونه راته کوي، دې بد فکر د ميرويس راتلونکي هم ټکنی کړی وو، په څنگ کې يې ښه خوشاله ژوند په ځان تريخ کړی وو.

خالد اومور يې پوهېدل چې ميرويس که هرځای وي هغه ميرويس ده چې دا نن دی، او بيا تر بل وطن په خپل وطن کې پيسې گټل ډېر آسانه دي، خو ميرويس کله دا منل چې خارج دي وي او پيسې دي نه وي، خالد به ميرويس ته مفيدې مشورې ورکولې، ميرويس د خالد مشورې بابهزه گټلې او د خارج په بې سرنوشته هاوس کې ډوب وو.

کله چې به خالد ميرويس ته د جومات د تللو او يا د مطالعې خبر کوله، د ميرويس جواب به دتبرو د ابادی وو او دابه يې ويل تربرونه مو موټرو کې مسجد ته راځي اوزه په پښو ځم، دا زما په غرور نه هوارېږي، تر څو چې زه موټر ونه لرم جومات ته نشم ورتللی.

ميرويس دبې لارېوو ښکار وو، خالد نه دا چې په ميرويس خورېده، په وړو خویندو، وروڼو او کور به له دې زيات فکر جن وو

چي څنگه به خپل کور له ټولني سره اعبار جوړ کړي، تر څو يې
کور د ټولني يو کور جوړ شي، نه دا چې د ټولني عذاب.

خالد ته دابنه په ډاگه وه، چې د ټولني خوښي په دې که ده؛ چې
کور مي خوښ او با اصلاح وي، ميرويس بيا د مادي نړۍ پر دنيا
مين وو، او په ښه موټر او ښو کالو پورې يې خوشاليانې تړلې
وې...

نور په دويمه برخه کې لولو

د خالد او ميرويس همدا ژوند تيرېده چې خالد به سم او ميرويس به ناسم کارونه کول، شپې او ورځي تيري شوي اوس دوی دواړه دخواني موسم ته رسېدلي وو، خو بده يې داوه چې ميرويس بياهم داخلاقو په زاړه درشل کې ده، نه يې غوښتل زاړه بد خوږونه هېر کړي، پخپلو ورونيو مور او کور باندې يې د خوشالي شپه نه لورېده، ځکه له بدو خوږونو څخه نه ليري کېدو.

ميرويس ته مهم کارونه سهار وليال او ما سپين کرکت کول وو، د خارج يې سرنوښته هوا يې ورځ په ورځ د زړه تل ته غورځېده، نه يې غوښتل دلته په وطن کې کار وکړي، او تل به د بل وطن پر فکرونو او سوچونو کې ډوب وو.

يوه ورځ خالد له پوهنتون نه د کور خواته ځي، په لار کې بازار ته تازه مڼې راغلي، غوښتل يې مڼې واخلي، او کورته يې مور، وږو

خویندو او وروڼو ته یوسي ، کله چې یې جیب ته فکر شو په جیب
کې یې (۲۰۰) افغانۍ دي ، په کور کې وروڼو د کتابچو غوښتنه هم
ورته کړې ده ، په همدې فکر کې ولاړ دی چې ایا مېني واخلم چې
مور ته مې خونده ورکوي او که کتابچې واخلم ، د کلې یوه سپین
ږيري ورته پام شو چې خالد فکرجن ولاړ دی ، سپین ږيري چې د
خالد اخلاقو متاثره کړی وو ، نو زړه کې یې راغلل چې خالد څه
اخلي ، لکه چې پیسې نه لري نو غږ یې پري وکړ .

سپین ږيري : خالد جانه ! څنگه فکر وډوب کړی ولاړ یې ؟

خالد : بابا جانه ! څه به ووايم دلته همدا د بازار گني گونې ته فکر
واخېستم ، ماويل که خدای مکړه کومه بده پېښه وشي ، څومره بې
گناه کلیوال به زیان وگوري .

سپین ږيري : خالده ! زه پوهېږم چې ستا فکر دا نه دی ؟

خالد : نه بابا جانه ! په همدې فکر کې يم !

سپین ږيري : خالد جانه ! ستا دي په رب قسم وي ته څه فکر وهي ؟

خالد : بابا چې ته دومره ټینگار کوي نو دا خبر دی ، هغه مېني چې
نن تازه راغلي دي .

سپین ږيري : ښه خالد بچیه !

خالد : ماويل مېني به کورته واخلم ، ځکه د مور مې خوښېږي ،
غوښتل مې ورته را وايي خلم ، هغه مې اوس یاد شول چې پیسې
راسره کمې دي ، څه مې کورته د ضرورت وړشی هم اخېستل .

سپين ږيری: زه درته هروخت وایم چې کله دي څه شي نه
ضرورت پيدا کيدو ماته راځه ته هر وخت شرم کوي.

جېب ته يې لاس کړل (۱۰۰۰) افغانی يې ورکړي.

خالد: بابا! مننه ستا شفقت او مهرباني به زه هيره نه کړم، کله چې
پيسې پيدا کړم ان شاء الله سمدلاسه به يې درکړم.

سپين ږيری ورته په خدا شو اوله خالد نه روان شو.

خالد سمدلاسه منې او بيا کتابچې راونيولې اوله بڼه زړه سره دکور
په طرف روان شو.

کله چې يې د کور په دروازه قدم کېښود، ميرويس له خپلې مور
سره په توده لفظي شخړه بوخت دی، خالد د دروازې له څنگه
ورته گوري ميرويس مور اوخويندو ته لايې وهي.

ميرويس: مورې! ستاسو ځکه زه په سترگو سم نه درځم چې پيسې
نشم گټلای.

مور: زويه پلار دي دخلقو نه ځان قربان کړ او مشر- ورور دي ټوله
ورځ کار هم کوي درس هم وايي تا څه وکړل درس درنه پاته دی
کورکې دي سم چلند نشته، آخیر به څه کوې، زه ستا په راتلونکي
غمجنه يم نه ستا په گټه، مور ته پيسې نه دې مهېمي بلکې مور د
اولاد د راتلونکي ژوند سمول غواړي.

ميرويس: پلار چې مو وطن ته خدمت کاوه څه گټه يې وکړه لاړ
مړ شو، چې مونږ يې چيرته خارج ته لېرلې وای نن به مونږ هم
دنورو غوندي موټرو کې سپاره وو، خالد بيا نو تر "بابا" هم کم عقل

ده ټوله ورځ د خلکو تر خولو لاندې دورې کېږي، له غواړي هوسا ژوند راته برابر کېږي، ميرويس ته د خالد ښه اخلاق تملق او چاپلوسي ښکارېده.

خالد سوړ اسوبلی وکړ او کمکي خور ته يې ور غږ کړ "بلسم" راشه چې نن مې څه درته راوړي، واخله دامېې وه يې وينځه اوبيايې راوړه چې په گډه يې وخورو.

خالد دميرويس سرنوښت ته فکر جن وو او تل به يې همدا فکر کاوه چې دميرويس راتلونکي ښه نه ده، ځنګه به وکولای شم چې ميرويس ته ښه راتلونکي جوړ کړم.

نويې له خانه سره فکر وکړ ته راځه که ميرويس له واده سره سم شو، کله چې سهار له مور اوخويندو سره په صباڼاري کښناست، مورته يې وويل: گراني مورې! که خیر وو زه هم درې مياشتي بعد له پوهنتون څخه فارغ کېږم، الله به چېرته کار راته پيدا کړي، ته هم نوره کمزورې شوې يې نشې کولای دکور ټول کارونه وکړې، او نه غواړم بلسم دوی له درس نه پرېږدم، نو په همدې اساس غواړم چې بايد يوه خبر درته وکړم، څو ته يې په اړه مشوره راکړي.

مورېې فکر وکړ چې خالد سپين سترګی شوی دی، لکه چې دکوژدې خبر راته کوي، خالد ته يې کړه، ښه گرانه ووايه چې ستا مقصد اوزړه وي زه به هغه ټول درسه وکړم که ساړه ټوکان هم راتولوم.

خالد وويل:
يو ځای کوژدې سره
مور: گرانه زه
اوکشر ته د
دی پيژندل

خالد له
مورې! زه
وروسته

سمپري ا

خلګ ب

چې زه

غواړم خ

پاته کيږ

تر ټولو

بيا به ور

مورې

دي س

په کو

غږ نار

که م

خالد وويل: گوانې مورې! که ستا خوبه او رضا وي مېرويس نه به يو خای کوزده وکړو، نه به هم هوسا شي، بسايې مېرويس هم له کوزدې سره سم شي.

مور: گوانه زويه! دکلي خلک به خه راته وايې چې مشر- دې پرېښود اوکثر نه دي کوزده وکړه، بل دا چې مېرويس لا تراوسه خان نه دی پېژندلای، څنگه به د خپلې بخې ساتنه وکړې.

خالد له لږ ځنډ چې پاته کېدو وروسته ورغبرگه کړه، بسکلي مورې! زه پوره مطمئن يم که چېرته مېرويس واده وه وينې له هغه وروسته به يې نه وگوري چې څنگه د مېرويس جان اخلاق سميرې او ورسره به يې زموږ وربندار هم پوه کړې، نه وايې چې خلک به دمنځ- اوکثر- انتقاد راباندې کوي، دا هرچاته مطوبه ده چې زه يو محصل يم تر اوسه مې تحصيل مکمل شوی نه دی او غواړم خپل تحصيلات نور هم وغځوم، که واده وکړم داتپول راته پاته کېږي، نو ما له تحمله مه بې برخي کوه، ماته خپل تحصيل تر ټولو اوليت لري، کله چې مې تحصيلات تر يو اتدزي مکمل شو بيا به وروسته گورو، خو نن د مېرويس د کوزدې راسره ومنه.

مورې هم ورسره ومنله، او په سوکه غږ يې وويل مېرويسه خدای دي سپری کړه، چې زه نشم درناډي سترې ستومانه.

په کوټه کې يوه کوچنه بلسم تاسه وه، او خالد نه يې په گلورين غږ ناره کړه.

که موږ مېرويس لالا نه واده وکړو کانه بيا به مېرويس موږ نه وهي.

خالد ورته وخنډل نه گرانې! کله چې د میرویس کوژده وکړو بیا به
هروخت تاسو له خپلې وریندارې سره ډوډی خورئ او میرویس به
تاسوته له بازار څخه ناوکی، پاپر اونور شیان راوړي.

بلسم له خوشحالی مندې کړي او خپلو نورو خویندو ته یې هم
داکېسه وکړه، دوی چې د خوشالی غږ تر اوسه نه وو اورېدلای نو
هنوی هم دبلسم په څېر له خوشحالی نه اوازونه پیل کړل.

خالد اومورېې د میرویس دکوژدې لټون کوي غواړي چېرته سم
ځای پیدا کړي.

یوه ورځ خالد خپلې مور ته وویل: مورجانې! دغني اکا بنايسته لور
ده اودوی هم عزتمند خلگ دي، مورې ته ورشه دغني اکا دوی
کورته مورېې ورته وویل: گـران بچیه! هنوی بډایه او مونږ
فقیران یوو، کله به هنوی داومني؟

خالد: مورې زه دامنم چې مونږ دهنوی په نسبت نیستمن یوو،
هنوی بیا بڼه خلگ دي کېدای شي زموږ غوښتنه رد نه کړي.

مور یې ورته وویل: راځه دواړه به د غني اکا دوی کورته ورشو،
کېدای شي غوښتنه مو ومني. خالد او مور یې په پلي تگ د غني
کور په خوا روان شول، مور یې په لار کې فکر کوي چې گني
غني به کله زموږ سره دوستي ته زړه بڼه کړي، په دې نه وه خبره
چې اوسنی نړی پر اخلاقو ولاړه ده، او د خالد اخلاق په ټول
کلي کې د منلو وړ وو، نو کله چا په مخ واهاه، د پنځلس دقیقو
پلي تگ وروسته د غني دوی کورته ورسېدل.

غني چې مخکې د خالد اوميرويس د پلار نږدې ملگری وو او د خالد په اخلاقو مين وو، چې وه يې لېدل خالد او مور يې د دوی کورته راغلي، له خوشحالی نه يې اوبسکې پر مخ راغلي، او د ملگرتيا زاړه يادونه ور ته ياد شول، هغه ياد چې يوه ورځ دخالد پلار ورته ويلي وو، زما خالد چې لوی شي او تاته يې درولېږم چې غني اکا پلار مي ويل راځه چې ښار ته لاړ شو، غني هغو يادونو وژړا وو او په ژړه غوني غږ يې ورناره کړه، خالده! څنگه داسې يو ناڅاپه زمونږ کورته راغلی؟

خالد چې د يو لوړ فکر څښتن وو، غني اکا ته يې وويل: غني اکا فکر مې وکړ چې، غني اکا زمونږ د مرحوم پلار ملگری دی، غواړم دا ملگرتيا نوره هم ورسره ټينگه او اوږده کړم!

له چای او ډوډی خوړلو وروسته غني اکا خالد ته وويل: خالده زويه! له ټينگې ملگرتيا مو مقصد څه دی.

خالد: اکا! مونږ غواړو ملگرتيا دي پر دوستی بدله کړو او ستا لور زما ورور ميرويس ته په نامه کړو.

غني اکا: گران بچيه! خبر دي زما پر زړه وکړه، ستاسو پلار دي الله وېښې هغه زما ورور وو، نو زه کله تاسو ته ځواب درکولای شم، خالده! ته پوهیږې چې د دنيا کارونه بايد په مشوره او صلاح ترسره شي، زه به له خپلې کورنۍ سره مشوره وکړم او بيا به حال درکړم، خو يوه خبر کوم بايد جواب يې راکړئ؟

خالد: ووايه اكا په دواړو سترگو!

غني اكا: زويه! مشر ته يي او كوژده ولې ميرويس ته كوي؟

خالد: اكا! زما درسونه تر اوسه نه دي خلاص نو كه كوژده وكړم.
كېدای شي په درسو كې مې نېمگړتيا راشي، نه غواړم درسونه
نېمگړي پرېږدم.

غني اكا چې په زړه كې هرڅه وو پر خوله يي هېڅ ونه ويل، خالد
او مور يي په خوشحالي رخصت كړل، او ډاډ يې وركړ چې صبا يا
بل صبا به زه احوال دركړم.

خالد او مور يي هم د كور خواته په خوشالي روان شول، تر لږ
ځنډ پلي تگ وروسته بيرته كورته راوړسېدل ...

نور په دريمه برخه كې راسره وگورئ!.

خالد او مور يې د غني اکا له کور څخه را ورسته درې ورځي
انتظار وکړ ، درې ورځي د خالد په کورنۍ لکه کال هومره شوي ،
ځکه د پلار له مرگ وروسته يې لومړنۍ خوشالي اوبنا دي ده چې
دوی يې ويني .

د خالد خویندې بلسم ، کلثوم ، او وړه کې فاطمه کله له خالد او
کله د خالد له مور نه دسمالونه او کله بيا دريا غواړي ، هر وخت له
همزه سره چې د دوی ورور دی ، په دې يې دعوه وي چې مونږ
به د ميرويس د خسر- کورته ځو او ته نه ، هر وخت د دوی
فرمايشونه وي ، هره شپه دميرويس دکوزدې دورځي په هېلو او
اميد وبنده کېږي ، صبا سهار دکوزدې دمراسمو ورځ دی ، دوی نن

له مکتب څخه د صبا ورځي رخصتي، له مدبر صېب څخه
واخيسته.

سهار د نارې په وخت خالد خېلي مور ته وايي: مورجانې! که
څنګه چې نن د کوزدي کولو ورځ ده، اوزمولې خدای بېلي پلار د
همدغې ورځې په انتظار له نړۍ لاړ، نو راځئ نن ټول هريو بېل
بېل سوره ياسين او ورپسې دوه رکعت له موخ د مرحوم پلار د روح
په خاطر وکړو.

مورني له اوښکو ډکې سترګې دجای نماز په خوا ولاړه شوه او
ورسره يې څنګ کې واړه ورونه اوخویندي ټولو سوره ياسين
اودوه رکعت له موخ وکړل، د لمانځه له فراغت وروسته خالد اومور
يې د خلکو گمارل شروع کړل بايد څوک وي او څوک نه وي، په
کور کې هم هاش موش جوړ دی، اودروازه ټک ټک وټکېده.

د خالد وروړو طايب زر له ځای نه جګ شو او د دروازي په لور
روان شو، بېرته چې راستون شو، خالد ته يې ناره کړه.

خالده وروره! دغني اکا زوی غواړي تاسو سره وګوري، خالد هم
دستي د دروازي خواته لاړ، مور اوخویندي يې حيرانې ولاړې
دي، گمان کوي خدای مکړه کوم بد خبر رانه وړي، کله چې
خالد دروازي ته ورغی، د غني اکا له زوي سره يې ستړی مشې
وکړه او ورته يې د جای څښلو وويل، دغني اکا زوی په کلکه دجا
ی نه خوړلو معذورت وغوښت، خالد يې هم معذورت ومانه.

خالد: ڀڻه گرانه! ڇنگه راڱلاست دمراسيمو په ٻاره ڪي زه مانڀام ر
غني اڪا سره وٽوڀدم.

دغني زوي: بابا ويل چي مانڀام زما له ياده ووتل ، خالد ته وواڀر
چي مور به دي خامخا به دي مراسيمو ڪي شتون لري ، اوڀل ڪسان
چي هرڇومره زيات وي فڪر مه ورته ڪوه ما دلسو (۱۰) نفرو تيارڀ
کري دي .

خالد: مننه سهي ده الله دي غني اڪا خوشاله ڪري ، دمور گهڀون
مونن مانه خوشالي دوه چنده ڪره خير دي نصيب شي ، ڪه دي
چاي ڇڻي واي خوشاله شوي به وم .

دغني زوي: خالده! مونڙ نڻ ڊڀر ڪارونه لرو اوتاسو به هم ڪار لري ،
ڀيا به چاي سره ڇڻبو چي وخت يي راشي ، نڻ يي وخت نه دي ،
اوس درنه لارم الله مو مل شه .

خالد د ڪور خواته راغي او مور ته يي وويل .

گراني موري: الله دي غني اڪا خوشاله لري ، زوي يي رالڀولي وو
اوستاسو د ورتگ غوڻسته يي ڪوله ، موري يي هم خوشاله شوه .

غرمه شوه خالد او موري يي د ڪلي مشران له خالد سره دغني اڪا د
ڪور په لور حرکت پيل ڪر ، ڪله چي دغني ڪورته ورسپدل ، غني
اڪا يي په اڀه ڀڻه تدابر ڀولي وو او دڀلمنوي يي ڀڻه تود هر ڪلي وکڙ .

ڇوڏي شروع شوه او هر خوراڪ تيار شوي دي ، خالد چي دا يي
اول حل وو چي په يو داسي مجلس ڪي گهڀون ڪوي ، چي هر ڇه

ورته نوي ښکاري ، تعجب وړی دی ، او دپلار نشتون يي زړه باندي ورېږي .

د خالد مورته هم ښه تدابير نيول شوي وو ، او د کور ټولې ښځې د خالد مورته خدمت لپاره ولاړې دي . ډوډۍ ، ختمه شوه او دميوو کتارونه راروان شول ، خالد هکک پک پاتي دی ، خالد چې د لور فکر څښتن رب پيدا کړی وو ، يوه خبر يي وکړه چې د مشرانو کشرانو پام يي ځانته واړاوو .

غني اکا ! که زه مخکي پوهيدم ، چې د دوستي خوند اومحبت په ډوډۍ اوميوه کې نغستی دی ، ما به دادوستي هېڅکله هم نه وه کړې .

غني اکا ! دومره مصاريف او بي ځايه خرڅ دي کړې دي ، بايد دومره خرڅ نه وای شوي ، زما اوستا محبت په زړو کې دی نه په ډوډۍ کې .

غني اکا په سونډيو کې وځنډل زويه ! دا خرڅې زموږ اوستا په منځ کې هېڅ هم نه دي .

د خالد په څنگ کې مشرانو يي هم دغني اکا څخه مننه وکړه اودخوشحالي اظهار يي غني اکا ته وړاندي کړ .

ډوډۍ هم خلاصه شوه ، چای او ميوه هم خلاصه شوه او د ولور کبه شروع شوه .

لومړی له خالد سره راغلي يو ستر مشر دا خبر داسی وکړه ؛

غني! له تڪليف ڇڏهه دي مونڙ ٽول مننه ڪو اوڀر ٻايد اصلي موضوع نه لڙ شو.

زمونڙ دلته راتڪ غني تانه ٻه معلوم دي چي، ته خياله لور د خالڊ وروڙ ميريوس ته نوموي، او نه به دي هم ٻه پوهيڙي چي به دي کلي کي خالڊ د ٻيو اخلاقو ڄڻتن دي اودا هم درته معلومه ده چي دخالڊ دوي ابا مرحوم پلار ستا ملڪري له دوي نه به داسي وخت کي لڙ چي دوي ڏيڙ وروڙي وو، اوس د هفتوي اقتصادي وضع سمه نه ده، ته بهايه ڪس بي له مونڙ سره مرسته وڪڙه او داسي ولور وٽاڪه چي د خالڊ د ناتواني سبب نه شي.

غني اڪا: محترمو مشرانو! چي تاسو له خالڊ سره راغلي ياست زما خان جيڪر ياست، ڪورمو ودان، بايد ووايم خالڊ زه ٻه پيڙنم، محترم مشر نه نن صبا ڪوڙدي او ودونه ته ٻه ويني او د نن صبا دي بي خايه رواجونو اور سمونو معلومات له مانه تاسو ته ڏيڙ دي، بل خوا د خالڊ دوي پلار يو غيرتمن ڄوان وو نوزه نشم ڪولاي د ولور به اڙه ڇه ووايم.

بل سپين ڏيڙي وويل: غني که ته دا سوج ڪوي چي مونڙ ڪوچني يوو او پام مو اڙوي، مگر نه مونڙ ڪوچني نه يوو، به ٽولو چارو ٻه پوهيڙو چي لور ستا ده ولور بي بايد ته پخيله وٽاڪي، که چيرته ولور زيات وو مونڙ به بي نه منو اوڪه سهي وو دعا به وڪرو.

به ڪوٽه کي ٽولو خالڪو سره وڃندل اوغني اڪا يو دم جڪ شو ٻه چي تاسو مون نه پرڀڙدي، زه هم اڙيم چي بايد له خيلو خيلوانو سره مشوره وڪرم.

غني اکا بهر لار او ورپي- بي خپلوان يو بهر نه ووتل اومشوره
بي وکړه، ولور بي (۲۵۰۰۰۰) دري نيم سوه زره افغاني تعين
کړ، بېرته کوټي ته راننوتل، سلام بي وکړ، ناستو خلکو د سلام
خواب ورکړ، خالد چي دا بي اولني خل وو نه پوهېده چي څه
ووایي او څه ونه وايي، کرار او غلي ناست دی. د خالد سره راغلو
مشرانو غني اکا ته وويل: ته پوه او هوښيار بي ان شاء الله چي
خالد ته مو يو ښه او مناسب ولور ټاکلي دی، راځي د خير دعا به
وکړو، غني اکا زوی ته ورغبر کړ، هله زر مالکه او دسمالونه راوړه،
زوی بي مالکه او شربت راوړل او مشرانو د دعا لاسونه پورته کړل،
وروسته له دعا مشرانو غني او خالد ته مبارکي وويله، غني اکا خالد
ته ور ناره کړه، خالد زويه! الله پاک دي درته د بخت کړي،
کېدای شي اوس مو زړه خوشال شوی وي، خالد چي په دي نه
پوهېده چي خوشال يم که خپه، له وارخطايي څخه بي غني اکا
ته وويل، اکا خود به خپه يم، مشرانو ټولو ورته وخنډل، او ورته
بي وويل خالده! په روپو لکه چي خوا بدي شوي، خالد هم له
شرمه سترگي ښکته واچولي او چاته بي نشوای کتلاي.

غني اکا ورته وويل: خالد زويه! مه وارخطاء کېږه، زما دنيا اوس
ستاسو دی چي کوم وخت دي غوښتل واده وکړي، هسي راته
ووايه چي ټول لگښت زه په ځان کړم.

خالد وويل: نه اکا د پېسو خبر نه دی، نه پوهېږم چي زه څنگه
يم.

مشرانو له غني اكا څخه مننه وكړه او ورته يې وويل غني زموږ دې
ډېر قدر وكړ الله دې ستاسو دوستي قدرمنه لري، راځئ د خيبر
دوعا وكړو او لاړ به شو، غني يې هم په خبره امين ووايه او دتللو
دعا يې وكړه، د غني له كوره د خالد دوى كورته راغلل.

خلگ راغلل د خالد په كور كې بسادي جوړه ده، د خوشالي
هنكامي دي همت وهمت جوړ دى، په ميرويس هم چا زېرى وكړ
ميرويس هم خوشاله دى، ملكري يې ورته تودې مباركي
وايي او د ميرويس په تنډه كې خلا لكېږي، مخ يې سور اوسپين
دى ملكري يې د غني دوى صيفت ورته كوي او له ميرويس څخه
د مېلې جوړولو غوښتنه كوي، ميرويس چې نېمكله مشر- خان ورته
ښكاري ملكرو ته د مېلې يا ساز جوړولو ډاډ وركړ.

خو كله چې ځوانان خالد ته راغلل، خالد يې غوښتنه رد كړه او
دليل يې ورته دا ووايه چې په ښكته كلي كې پروڼ ښايسته ځوان
مړ وو، نن به زموږ په كور كې ساز وي، هغوى به څه احساس
كوي، كه نن پر ما بسادي ده خو په هغوى لوى غم دى، كېداى
شي صبا موږ غمجن يوو، دوى به ښادمن وي، خالد ورته وويل:
ځوانانو! ټولنه د يو وجود په شان دى كه په وجود كې يو ځاى
دردمن وي ټول وجود ورسره درد كوي.

ځوانان د خالد دوى له كوره راوه وتل، ميرويس خپلو ملكرو ته
وويل: خالد له ماڅخه مشر- دى او بل يې د كوزدې وار هم ماته
راكړ، نشم كولاى چې څه ورسره وكړم، دا وار خوتير شو د واده
په اوله ورځ به لومړى سازگران راولم بيا به واده كوم، كه خلگ

غمجن دي مونڙ جي غم نه شو ختموئي، نو وٺي خپه خوشالي د
دوي په غم غمجنه ڪرم.

دخالد مسور او خوبندي هم د مبلينو هرکلي نه ولاڙي دي، او
دري څلور ورځي پي په ڪور کي د بڻڻو او نرو قطارونه ڇي او
راڻي، طالب او همڙء هم سٽري ستومانه د څلڪو په خدمت کي
لڳا دي، يوازي ميسويس دي چي نه په خدمت خبر دي او نه هم
د دي په سوچ کي دي چي د مبلينو خدمت وڻو او پانه.

دري څلور ورځي باد پي له ڪوره د مبلينو دوران ڪم شو،
ڪلثوم، بلسم، فاطمه او همڙء غواڙي د ميسويس بڻڻه وه ويني او
تل له خپلي مور څڙه غواڙي چي مونڙ به ڪله د غني اڪا ڪور نه
ڄو چي خپه وربندار وه وينو...
نور په څلورمه برخه کي ولولي!

د ميرويس د كوژدې له مراسمو درې مياشتي وروسته د خالد هغه وخت راغی چې ده ورته په كلونو، كلونه زحمت ايستلی وو، سبا نه د خالد د فراغت ورځ دی، د خالد ملګري څوك نېكلي جامي اخلي او څوك د خپلوانو په رابللو لگيا دي، خالد نه داچې جامي واخلي دكور او وروڼو په فکرونو کې ډوب دی.

سهار د ناري په مهال خالد مورته وويل: گراني موري! له څلور كاله زحمت وروسته نن د الله په مرسته زما د فراغت ورځ راغله، له الله څخه راضي يم، الله تعالی دي زما خدمت او زحمت راڅخه قبول كړي، نن ماڅستن به خيرات كوو كه ستا رضا وي.

مورني له اوښكو او سوږ آسويلي سره وويل: گرانه زويه! پلار دي څومره زحمتونه تيرول ستا دهمدغې ورځې په آرمان وو، الله تعالی دهېچا هم په دې نېمګري دنيا آرمان نه دی پوره كړی،

پلار دي هم سٽا په دغه آرمان له كوره لار او همدا تراوسه مي بيا ونه ليد.

گران بچيه! كله چې دي پلار له دي دنيا كډه وركه، په هغه سهار چې له له كوره د پوهنتون په طرف لارې اوله موټر نه دي خدای پاماني واخېسته پلار دي راته وويل، زه ښه پوهيږم چې يوه نه يوه ورځ به له دي دنيا لا شتم، خو كسكي چې دخالد گل دفراغت ورځ الله پاك راباندې ليدلې وای، كله چې له كوره ووت له دروازي نه يې ماته غږ وكړ، خالد چې كله راغی دومره ورتنه ووايئ، چې د ميرويس او نورو ورونيو، خويندو د خدمت تمه دي له تحصيل څخه يې برخي نه كړي، چې كله يې دا خبر وكړه له كوره لار او ما هم له هغې خبرې وروسته د زړه ټكان شروع شوتر دي ننه به كزار نه شو اونه به ترمركه به كزار شي، دا يې وويل او په خملكه راپريوتنه.

خالد زر ميرويس او طالب ته غږ كړ،

هله، هله، زر راشی او طالبه ته زر ديوه موټر بندوس وكړه.

طالب هم وراخطا، له كوره بهر د موټر پيدا كولو په خاطر په منډه لار.

د كوربه هر كوښښ كې ژر ا جوړه شوه، بلسم يو كوښښ كې، فاطمه بل كوښښ كې، كلثوم په مور بړسيړه غټې غټې كوكاري وهي.

ميرويس لكه څنگه چې يې د فكر كچه كمه وه، په ژر ا سر دي او له كمو ورونيو او خويندو دي ډېر ژر ا يې كله د مور سر ته او كله ښه ته

و در کبوري ، وای زما مورجانې ، وای زما مورجانې ، بس په همدا ناروغي سر دی .

خالد کله بلسم او کله کمو ورونو ته ورشي اوتسلېت وړکوي ، ميرويس ته وايي : ميرويسه ! دا يې حل لار نه دی ، لږ دي وړو ته وگوره ، ميرويس قسم اخيستی د کراري يې هيڅ تمه نشته ، د کراني مور جدا يې ورته ډېره سخته بڼکاري نه شي کولای خان کنترول کړي .

طايب موټر راوست ، خالد ميرويس طايب او دموټر موټروان دخالد مور په خمپيل کې تر موټره ورسوله ، خالد له موټر سره وخت او ميرويس ته يې دپاته کېدو وويل ، ميرويس نه غوښتل پاته شي له مور نه يوه لوښت هم نه ايخوا کېږي ، خالد همزه ته سپارښتنه وکړه او د وړو د زړه د ارامولو لپاره يې پريښود .

موټر له کور څخه د روغتون په طرف لاړ ، کله چې موټر روغتون ته ورسېد ، سمد لاسه يې دخالد مور عاجل خونې ته يووړه . هلته يې مور په عاجل خونه کې وه ، ميرويس يوه کونج ته ولاړ دی ورو ورو سلگي وهي ، خالد د ميرويس څنگ ته ورغی په ميرويس يې لاس کېښود او ورته يې وويل : گران وروړه ! موټر به له دي هم سختې ورځې وينو ، ته چې څه کوي دا سمه لار نه دی اونه د مشکل حل به ژړا کېږي ، ته وگوره بلسم دوی تاته کتل هغوی هم ژړل که چېرته تانه وای ژړلي کېدای شوای دهغوی پام موعلت کړی وای . چې تا ژړل ما نشوای کولای چې ټول کرار کړم ، اوبيا اوس دلته کلنيک کې خلک راځي کېدای شي اوس دي د خسر -

له کوره هم څوک راشي ، هغوی به څه وايي ، چي زمونږ زوم اوس
دومره توانايي هم نه لري ، ميرويسه! ستړگي به کي کپه رايه
چای درنه راوړم ، چای وڅښه کور دی هم چای ونه خوړم
ميرويس له غريبه ډک ورته وويل ، وروره! نه غواړم څه وڅښم
اونه مي زړه ته کپري ، که زمونږ مور مړه شوه مونږ به چيرته شو
خالد ورته وويل : ورور! ئي ځايه فکر مه کوه داسي فکرونه کم
عقلان کوي ، زمونږ مور باندي بوه لږزه راغله الله ته دعا وکړه د بي
فايدي انديښنه دي روحه ښکته کوي .

ميرويس له مخکي نه لږ سم شو ، د خالد تيليفون ته زنک راغی
خالد تيليفون ته جواب ورکړ ، کله چي بي تيليفون که کړ
ميرويس خالد ته وويل څوک وو؟

خالد وويل : ملگری مي محصل وو ، ويل بي په نيم ساعت کي
د فراغت مراسم پيلېږي ، تاسو ولي نه راځئ .

ميرويس ورته وويل : وروره! څه ته ورشه اوږه به مورته پاته شم .

خاليد وويل : ميرويس گله! ته دلته پاته شه زه به يوه گتبه لار شم
که څوک مو دمور پوښتني ته راغلل ، په اطمینان بي ميلمه پاته
وکړه ، هرڅه چي پېش شول دالله امر نه راضي يوو ، ميرويس هم
ورته ډاډ ورکړ ، خالد ورڅخه روان شو .

خالد له کلينک څخه دپوهنتون په طرف روان شو ، په لار کي بي
د ورونيو زړاگانې د خوښېدو نارې بي مخته مخته کپري ، بل
خواته د چا نشتون د فراغت په مراسيمو کي دا ورته لا ډير زړه

خوابونکي ول ، بل طرف يې د مور دغه خپلوانک حالت ، خو خيبر
د الله امر ته غاړه اېښودنکی روان دی ، غمجنې او وېشلې
خې سترگې د پوهنتون انگر ته ورسېد.

له هرچا سره پلار ، مور او وروڼه راغلي ، خپلو محصلانو ته يې
رتکارنگ هارونه جوړ کړي ، يوازې خالد دی چې د هارونو
اوتشويقولو فکر ته خلاص نه دی ، د وروڼو زړاگانې يې له زړه کله
وځي ، د مور نازک حال يې تر سترگو ، سترگو کېږي.

د فراغت مراسم شروع شول هر محصل ښه تشويق شو د يوه په
ځای ورته درې څلور هارونه غاړو کې واچول شول ، مدير د خالد
د نښاپېجو اعلان وکړ او خالد يې وروغوښت ، لومړی يې ورته د
فراغت مبارکي وويله او بيا يې د فراغت سېند ورکړ وروسته يې هغه
ډالۍ ورکړې چې خالد ته ځانگړې شوي وي ، لکه د پوهنتون
اداري له خوا ډالۍ او دوهمه د حکمت له خوا ورکړل شوه چې
د خالد ملگري وو.

دواړه ډالۍ يې واخېستي خلگو په چک چک کولو تشويق کړ
خالد له مدير صيب او حکمت څخه مننه وکړه ، دتالار خواته روان
شو کله چې تالار ته راغی يوه ښوونکي يې ورته په قهرجنه لهجه
وويل ، خالده! له تاسره چې څوک نه وو ولې دې ماته مخکې خبر
رانه کړ ، چې مادرته يوڅه شی برابر کړی وای ، خالد په غريبعين
غږ وويل : استاد صيب! نن زمونږ په کورکې تصادفي مشکل پېداشو
له دې وجې څوک راسره رانغلل او نه مو چاته خبر ورکړه.

زوم اووس
راځه زه
وځوروم
خو
ښه کم
دا بې

ځي ،
کړ ،
کې

استاذ ورته وويل: الله دي خير كړي ولي څه مشكل وو، الله دی
نکړي چې بد خبر وي.

خالد د مور پېښه بيان کړه استاذ ورته ډاډه گيرنه وکړه او مور ته يې
د شفا دعا وکړه، کله چې د فراغت مراسم خلاص شول استاذ خالد
ته وويل: خالده! وخت کم وو نه مې شوای کولای چې ليرې لاړ
شم او ستا لپاره مناسبه ډالی راوړم، ځکه ستا اخلاق په لوړه ډالی
ارځي، په هر حال دغه وړه ډالی چې لاسي ساعت دی، دلته
لنډ مې پيدا کړ دا درواخله، خالد د استاذ نه مننه وکړه او ډالی
يې ورڅخه واخيسته.

د خالد يو بل ملگري هم خالد ته ډالی ورکړه او خالد له هغه څخه
هم مننه وکړه او په خورا درنښت يې وويل، الله مې دی بې تاسو
هېڅکله نکړي.

کله چې نيمی خلک لاړل خالد ته د ټيليفون زنگ راغی، خالد په
ډېر وارخطاء يې سره جېب ته لاس کړ او پر ناکراره غږ يې ورته
وويل: ووايه ميرويسه! مورجاننه څنگه ده؟ ميرويس وويل: وروره!
لومړی د فراغت مبارکي درته واييم او بيا بښنه غواړم چې مونږ له تا
سره ملتيا ونکړه، زما چې څه په زړه کې وو الله راسره ونه کړل،
خو د خوښې خبر دا دی چې مورجاننه الحمدلله اوس ښه ده او
مونږ د کور په طرف روان يوو.

خالد له خوشالي څخه مخ تک سور شو او ورته يې وويل:
الحمدلله مور مو ښه شوه، ټيليفون يې کته کړ او دشکر سجده يې
کېښوده.

خالد کورته راغی همزه یی مخته راننده کړه او ورته یی دمور د ښه والي وویل، خالد چې کله مور ولېده لایې زیات طبیعت ښه شو، مور ته یی وویل: مورجانې! څنگه یی؟

مور: زویه! جار ښه یم په تا می بیا خوشالي ترخه کړه.

خالد: نه مورجانې! ستاسو صحت ماته تر هرڅه مهم دی او ستاسو په صحت زما خوشالي دوه برابره شوه.

مور یې هم د فراغت مبارکي ورکړه او د برکت دعا یې ورته وکړه.

خالد د کلی په مکتب کې د سر ښوونکي دنده پیل کړه او د میرویس د واده تیاری یی شروع کړ.

همزه هم له دولسم صنف څخه فارغ شو، همزه له ورکتونه د ډاکټري مسلک سره علاقه درلوده، تل به یی د ډاکټرانو چلونه کول، کله چې همزه له دولسم صنف څخه فارغ شو، نو خالد ته یی وویل: وروره! زه غواړم د طب په پوهنځي کې دا خله واخلم، خالد د همزه په انتخاب پوه وو، نو همزه یی د طب په پوهنځي کې داخل کړ.

په دې وخت کې یو کال د میرویس د کوزدې تېر شو، غني اکا ته یې د واده کولو وویل، غني اکا ورته وویل: خالد زویه! ما مخکې هم درته ویلي وو، چې که پیسې درسره نه وې، د واده ټول سامان به زه راوړم، نو اوس بیا درته وایم، خالد ورته وویل نه اکا ان شاء الله چې ټول هرڅه به الله سم کړي، ستاسو دي کور ودان وي، که کله مجبور شوم بیا خامخا درته وایم.

د مېرويس واده تيار شو، په به جوش کې يې واده راوړ، مېرويس
له واده سره نوي ژوند پيل کړ، او ژوند يې له خوشاليوو ډک وو،
د کور کارونه يې سم پرمخ تلل او د خالد دوی مور هم هوسا او
آرامه وه، د کور په انگې کې به هر وخت خوشالي جوړه وه، د
بنکلا او آرامي ژوند يې جوړ کړ...

نور په پنځمه برخه کې راسره وگورئ! .

وروسته له واده څخه د خالد خویندې هر وخت په خوشالي له خپلې ورنندارې سره د کور په کارونو کې ښکېلې وي ، بلسم ، کلثوم او فاطمه هره یوه غواړې چې د ورنندارې په څنگ کې ناستې وي .

میرویس له مخکې نه د بل وطن خوبونه لیدل ، یوځل بیا یې د بل وطن زړه راجگ شو او خالد ته یې وویل : وروړه ما څو ځله درته ویلي چې ، زه ځم چېرته بل هېواد کې به کار وکړم ، د غربت له ژوند څخه به کور وباسم ، خالد چې هر څومره ورته وویل چې تر بل وطن په خپل وطن کې ښه کار کېږي ، میرویس نه منل او له خالد سره نه قانع کېدو .

خالد د میرویس له سختو غوښتنو تنگ شو ، بله ورځ یې مورته وویل ، موري! میرویس مې ډېر تنکوي چې ما بل وطن ته ولېږه

زه به هلته کار و کرم او پیسی به وگتیم. زه چې هر څومره ورته وایم
زه به مور یې ورته وویل: خالد زویه! میرویس ډېر بد نه وایي،
نه مني، خلک ټول په نورو هېوادو کې مسافر دي، د ټولو ژوند ښه
د کلي خلک ټول له بد حال سره مخ یوو، پلار دي دلته څه
جوړ دی او مونږ تل له بد حال سره مخ یوو، پلار دي دلته څه
وکرل همداسي له دنیا لار، ته د میرویس ومنه که خدای چیرته
په بل هېواد کې مخه ورکړه، په دې مه خوابدی کیره چې
میرویس مسافر دی، ته وگوره د کلي خلک تر نیمې زیات مسافر
دي، نر پسه خدای پیدا کړی حالولولو ته دی، او داسي نور ناسم
دیلونه یې خالد ته وویل، خالد چې زړه یې نه غوښتل او بل
خوایي مور هم نشوای خپه کولی، نو زړه نا زړه له خپلي مور سره
قانع شو.

خالد د کلي یو نفر ته چې په کویت کې مسافروو تیلیفون وکړ،
ورته یې وویل چې که دي زما ورور میرویس ته ویزا راوېرله، هغه
د خالد غوښتنې ته مثبت ځواب ورکړ او ورته یې وویل: چې سهي
ده میرویس ته پاسپورټ ور جوړ کړه او د پاسپورټ کاپي یې را
ولېږه.

خالد میرویس ته وویل: صبا لار شه او پاسپورټ جوړ کړه فلاني
کس ته یې ور ولېږه.

میرویس په جامو کې نه ځایېږي، ولې دی د بل هېواد په سوچو
کې لیونی وو، فکر یې کاوه چې کله بل هېواد ته لار شم
سمدستی به د پیسو بندلونه راتولوم، په کم وخت کې به د کلیوالو

به شان يو بهايه کس شم ، خبر نه وو چي د بل هېواد مزدوري د زړه وينه وجوي .

ميرويس صبا ولايت ته روان شو خو پاسپورټ جوړ کړي ، هلته چې څوک وه وينې ، ورپه څنگ شي ته کوم ځای ته پاسپورټ جوړوي ، زه له خيره کويټ ته روان يم ، هغه غريبان ميرويس ته حيران دريان وي چي ته وگوره ميرويس بختور کويټ ته ځي .

يو ځوان چې مخکي دوبي ته تللی وو ، ميرويس ته وايي چي ډېر مه خوشالېږه بل وطن کي سخت دردونه وي او بيا عرب خو نو تانه دي ليدلي ، ډېر خراب دي ، په غريبانو سخت ظلم کوي ، اجنبي ته د خپل ځان اختيار هم نه ورکوي ، خو ميرويس دا هرڅه درواغ گڼل او خپل هاووس پسي اخيستی دی .

لسمه شپه بعد يي پاسپورټ جوړ شو او کليوال ته يي کاپي ور وليږله ، کله چې يي د پاسپورټ کاپي کويټ ته وليږله ، ميرويس به تل د کلي له ځوانانو سره قولونه کول ، له چا سره به يي د ډالۍ وعده کوله ، ويل به يي که زه په خير لارم ټولو ته به بښايسته ډالۍ رالېږم ، کليوالو ځوانانو به هم ميرويس ډېر نېکمرغه گاڼه او د ميرويس د ښه بخت ستاينه به يي کوله ، ميرويس په کلي کي خانگړی نوم پيدا کړ ، هر ځوان به غوښتل د ميرويس ملگري جوړ شي ، ځکه ميرويس هغه ناخبره او د څو شپو نېکمرغه وو چي له خپل برخلیک سره يي لوبي کولي ، ځوانان هم د ده خبرو له کاره ايستلي وو ، ولي ميرويس به سهار يو شان او ماښام بل شان کالي اغوستل ، ځکه چې په لنډو شپو کي به ميرويس مسافر شي ، نو په

دي خاطر بي ڪور ڪي هم عزت ڪاوه، ٻنهي او مور به بي هر
وخت ورته ويل نن چيرته مه ڄه بيا به مسافر شي، ميرويس چي به
د مسافر غر واور بده، ڄان ته به تعجب واخست، چي ميرويس به
نه وي، ٽول خلائ بي ڄومره عزت ڪوي، دا مزي چي د مسافري
به سر ڪي دي نو چي مسافر شم ڄومره مزي به وي.

ٻيو وخت سهار ميرويس خالد ته وويل: وروڙه زه خو وائيم چي،
همڙ، او طايب ته هم پاسپورٽ جوڙ ڪڙه چي ڄنگه زه ورسبدم،
دستي به د دوي د وٻڙا بندوبس وڪرم. خالد ورته وويل: ميرويسه!
همڙ، د طب زده ڪڙي ڪوي په سخته ڀڙو پيسو بي هم زده ڪڙي
نه ڀڙڀڙدم، او طايب لا تراوسه له لسم صنف ڄڻه نه دي وٽلي،
چي ڪله دولسم صنف خلاص ڪڙي بيا به گورو.

ميرويس ورته وويل: وه خالده! تا ڄه وڪڙل زده ڪڙي دي خلاصي
ڪڙي، ڪومه فايده دي وڪڙه، خالد ورته وويل: ميرويسه ما ڀڙه
فايده ڪڙي ده، ته بي ڄڪه نشي- ليدلاي چي ته ڀڙونڊ بي او ڀڙونڊ
د روڻينا په نعمت ڄه پوهه ڀڙي، ميرويس ورته وويل: ڪه خداي زما
وٻڙا سمه ڪڙه، بيا به ته وگوري چي ڄوڪ فايده من دي، خالد سوڙ
اسويلي وويست او ميرويس ته بي وويل ته ڀڙه له مسافري په نور
ڄه نه پوهه ڀڙي، ان شاء الله ڀڙ ڙڙ به معلوم شي ڪشڪي تا دلته ڪار
ڪولاي، ميرويس ورته وويل: خداي دي دلته ڪار نه راسموي،
چي دلته ٽوله ورڄ ڪار ڪوي دري سو ه روڻي، اخلي هلته چي نيم
ساعت ڪار وڪڙي دري زره روڻي، اخلي، نو اوس ڪوم ڄاي

حواد مزدوري،
هلته چي
سه پاسپورٽ
ميرويس ته

چي ڀڙ
نو تانه
اجنبي
ڄه درواغ

سايي ور
نيس به
ڄالي
ڄالي
او د
ڪي

سوڙ
له
اره

ي

فایدمن دی ، تا خو هم لکه چي بي خایه وخت په پوهنتون کي تیر کړی دی .

شپي ورځي تیري شوي بله ورځ خالد ته کلیوال زنگ وکړ چي د میرویس وېزا مي واخېسته او مسافر ته مي ورکړه بیا يي ورڅخه در واخله ، خالد میرویس خبر کړ میرویس په تویو شو او له خوشالی څخه يي تویونه شروع کړل ، بلسم دوی ته وايي چي زه لاړ شم تاسو ته به هغه او دا راوړم ، مور او نېڅه يي هم خاندي ، خو یوازي خالد د میرویس په بر خلیک سخت اندیمن دی .

مور يي خالد ته وویل : مه ډارېږه میرویس گل به ښه په مخ لاړ شي ، پیسي به وگتلي او مالدار به شي ، خالد ورته وايي موري! په خدای که د میرویس دا فیصله سمه وي ، سمه ده وبه گورو چي څه کېږي .

میرویس ورځی او له مسافر څخه يي وېزا راوړه ، نېڅي ته يي ورکړه چي وېزا سمه کېږده ، چي درنه خرابه نشي .

په کلی کي هم خلگ خبر شول او میرویس ته ځوانان ملگري د وېزا مبارکي ورکوي ، څوک يي بختور یادوي او څوک ورڅخه د شیريني غوښتنه کوي ، میرویس د شیريني لپاره غوښه راوړه او له ځوانانو سره چکر ته لاړ ، په کلي کي د میرویس نوم پروت دی ، میرویس چي هر ځای وي خلگ د مبارکي ناري ورته وهي .

دری څلور شپي په همدې کي تیري شوي ، بله ورځ يي خالد ته وویل زه به لاړ شم صبا ته مي دوه ملگري هم پیدا کړي دي ، خالد

ورته وويل ميرويه! ما خو نه غوښتل چې مسافر دي كړم خو تا
غوښتل در پېښ شول، اوس خان ورته كلك كړه هسې نه د خلكو
خندې شي، ميرويس ورته په ډاډمنه لهجه وويل: غم به يې نه
كوي درې مياشتې بعد به خامخا تاته كوزده كوم، او ښه خای به
درته غواړم، داسې خای چې ښه ډېر شيان راكړي نه دغني په
خير، خالد ورته وويل: د غني په خير دوستان به نه كړو پيدا، دا
اوس هم د ده په پيسو ته روان يې. اوس دي الله خير كړي تا دې
الله هلته كامياب كړي او دا پنځوس زره افغانې در واخله د ټيكنس
او دلاري خرڅ يې كړه، ستا زړه هروخت په مادياتو كې وي
معنويات تاته ارزښت نلري او نه يې پېژني.

ميرويس ماسپښين له ملگرو مسافرو سره د صبا لپاره د تگك تصميم
وښوو، خپلو ملگرو ته ورغی، چې زه صبا څم هغوی هم د خدای
پاماني لپاره ورته راغلل، ځينو ورته دمیوو ډالی هم راوڅښتي،
او هر ملگري د وېزا غوښتنه ورڅخه وكړه، نور يې ميرويس رخصت
كړ، ميرويس مابڼام كورته راغی، مور، ښځه، وروڼه، خویندې
يې د ميرويس سترگو ته رڼ، رڼ گوري ميرويس د نور كله په شان
نن نه دی، ماڅښتن يې د ښځې زړا د زغملو ورته نه وه، او
ميرويس يې هم زړا ته نږدې كړ، سهار شو ميرويس بد، بد گوري
چې هسې زر له كوره ووځم، خالد ډاډ گېرڼه وركوي چې ميرويسه
اوس تكړه شه، خپله غوښتنه دي ده، ميرويس نن د نور كله په
شان نه غزېږي، ډك، ډك كېږي كله مور او كله خویندو ته و
گوري، همزه او طایب هم د ميرويس حالت اغيزمن كړي وو او

غږه ننگا، بدا.

مور يي هم ژارې او كله دا هم ووايي ، چې خپل وطن مور
روغ واي ولي به داسي په بد حال وو ، ميرويس وړ مخكې شو
مورې زه درنه لارم غېر راکړئ ، مور يي ورته وويل : زويه الله دئ
مل شه الله دې په لوري شه . ميرويس له كوره څخه را ووت ، مور
يي كلنوم او بلسم ته وويل ، هغه اوبه او غنم را واخلي ، كله چې
ميرويس له دروازې قدم واخېست خويندو يي له شا اوبه او غنم
ورپسې وشېندل ، ميرويس ته د دروازې له باندې خپل همزولي او
ملگري هم راغلي وو ، ټول ورته ولاړ وو ميرويس خالد ته وويل ،
وروره په همزه طيب او مور مو پام كوو ، نور دي الله مل شه ،
لومړی يي خالد څخه خدای پاماني واخېسته ، او وروسته يې له
خپلو ملگرو څخه ځانته خدای پاماني واخېسته .

ميرويس له كلي څخه روان شو او دي مور ، خويندو او بنڅې رڼې
رڼې اوبنكي يي په زړه وړېږي ، كله چې موټر له كلي څخه لږ
ليرې لاړ ، نويي ستوني كې درد پيدا شو او د كور يادونه يي په
زړه ورغلل .

له دوه كڼتي سفر وروسته د كابل ښار ته ورسېدل او د ميرويس
ملگرو مسافرو ميرويس ته وويل : ميرويسه ! نن شپه به په كابل كې
وكړو ، ټيکسونه به هم راواخلو او صبا ته به ځانونه لږ آرام كړو ،
ميرويس چې خپه او خوشاله دى ، په مړ غږ يي ورته وويل : ستاسو
چې هر څنگه خوښه وي زه خو دلته نه يم بلد .

ټولو په يو ځاى په يوه مسافر خانه كې واړول د سفر بکسونه يي په
مسافر خونه كې کېښودل .

چای
ټيکسون
مور
څه
ورس
راغلا
راوا
ست
م
يد
ن

جای یی په گنده وڅښلول وروسته یی وویل: راځئ چې لاړ شو
نیکس به هم راواخلو او مسافرو ملگرو ته به یو یو دسمال یا خولی
هم واخلو، میرویس هم له خپلو ملگرو سره روان شو، نه پوهېږي
څه وکړي او څه ونکړي، خو چې ملگري یی څه وایي دی هم
ورسره روان وي، د صبا دولسو بجو ته یی ټکسونه واخېستل وروسته
راغلل او خپلو مسافرو ملگرو ته یی خولی میوې او دسمالونه هم
راوڅخستل، ماشام مهال بېرته مسافر خانې ته راغلل او د مازېگر
سترگه په لویډو وه چې دوی مسافر خانې ته راغلل، میرویس چې
مازېگر په کور کې په ناز تېراوو، نن هغه ښکلې مازېگر نشته،
یوازې ناست دی او د کور خواږه مازېگر ته سترگي اړوي خو کور
نشته نو سوچمن او وچ سونډان یی د هوټل په خوا کې فکرو ته
مخه کړه، د میرویس بل ملگري چې د میرویس حال ولید، نو
یی ور غږ کړ، میرویس جانه فکرونه مه وهه، راشه کورته ټیلیفون
وکړه، میرویس سپیره مخ ور واړاوه، گرانه! دغه وخت به زما
نازولي فاطمه زما په خوا کې وه او له ما څخه به یی د بسکوت
غوښتنه کوله، نن به زما فاطمې ته چې بسکوت راوړي وي او که نه،
ملگري یی په شا ټک واهه راځه زمیره! مسافري د داسي یادو
ټولگه ده.

میرویس ماشام مهال کورته ټیلیفون وکړ، مور ته یی وویل مورې!
فاطمې ته چې بسکوت له بازاره راوړل! زما گرانه خورکی چېرته ده؟
فاطمې چې د میرویس غږ واورېده ورته یی ناره کړه، لالا زما
بسکوت دي څه کړل، دلته نو میرویس ټیلیفون کته کړ او په وړو
وړو سلگیوو یی سر شو، مور یی هم په ژړا شوه او ښځې یی چې

دا حال ولید، هغه هم زاري، ماښام چي خالد کور نه راځي. هغه
يحي خيبر موري څنگه ټول خپه باسټ ولسي خيبر دی. ميرويس کي ورتي
کړه، هغه رښه ټيليفون را کړی وو، د فاطمي د بسکونو پورته ورتي
کوله ټول يحي وژړولو، خالد ورته وويل: موري مسافري کور کور
وختونه کم دي له دي نه به هم بد حال درنه دي راځي، کور
مي درته ويل چي مسافري روغ زړونه غمجنوي، او د ژوند خبره
له خان سره وړي، خو تاسو نه منل، مور يي وويل: زويه! ميرويس
خو ويل چي کور به له دي حالت څخه وژغوري څه خبر وي چي
داسي حال به هم وي.

خالد له جيب څخه ټيليفون را واخيست ميرويس ته يي ټيليفون
وکړ، ميرويس ته يي ډاډگيرنه ورکړه او د ميرويس ملگرو ته يي
وويل له ميرويس سره پام کوئ، ځکه نابنده دی، هغوی هم ټاټو
ورکړ او د هيڅ ډول اندېښني نه کولو يي ورته وويل.

ميرويس چي ماڅستن له ډوډي خوړلو وروسته ويده کېدو يايي
د کور خوړ وخت ياد شو، او د شپي تر ناوخته خوب نه ورتي.
سهار چي راپورته شول، له صبا ناري کولو وروسته يي د تک لپاره
تيازي شروع کړ، لس بجو ته د حامد کرزي نړيوال ميدان ته
داخل شول، د هوايي ميدان کارونه يي خلاص کړل او د انتظار
خوني نه لاپړل، له لږ ځنډ وروسته اعلان وشو چي مسافر ورتي
دي طياري ته خانونه ورسوي، ټول مسافر له لاسي بکونو سره د
طياري په لور روان شول او هر مسافر خپل مشخص سپټ نه خان
ورساوه، طياره هوا ته پورته شوه له ميرويس څخه کور کلی او

د غمونو ډېران ته يې خان خپله وغورځاوه
نول نازونه پاته شول ،
او په داسې سمندر کې شو چې ساحل يې نه درلود...

نور په آخري برخه کې راسره وگورئ.

ميرويس له وطنه مسافر شو بښکلی کور ورونه، او بښخه يي
پرېښودل، کله چې طياره د کويټ په هوايي ميدان کې کښېناسته
د ميرويس زړه له طيارې سره سم ولوېد.

کله چې يي د ميدان کارونه خلاص کړل ميرويس ته يي کليوال
مخ ته راغلی وو، او په کرولا ډوله موټر کې يي ميرويس له ميدانه
د هستوگنې کوټې ته راوړ، ميرويس چې کله موټر ته وکتل چې
په موټر کې يې د کار سامان لکه بېلچه او کولنگ وليدل، پوه
شو چې خالد ډېر سم راته ويل، ما ولې په وطن کې کار نه کاوه،
دلته خو هم مسافر کار کوي، ميرويس مخکې فکر کاوه چې،
مسافر به تيارې پيسې اخلي.

کله چې خپلې د مسافري کوټې ته ورسېدل، ميرويس مسافرو ته
گوري د تعجب او پرېشاني په درياب کې ډوب وو، خو اوس څه

نه کېدل، پرته له دې چې په ټينګ ايمان له دې حالت سره مبارزه وکړي.

ماخستن يو مسافر له بل سره په دې غږېږي، چې د ماخستن ديګ نن ستا په وار دی او بل وايي چې ستا وار دی، ميرويس چې دا حال وليد لا دغم په ډېران کې ډوب شو.

ميرويس يوه بل ملګري مسافر ته وايي: ولې تاسو ډوډی په وار پخوئ، هغه په شونډو کې ورته وخنډل، ولې نو څوک به يې راته پخه کړي، مسافري ده ميرويس جانه! هر کار به خپله کوي، ميرويس له داسې عجایبو سره مخ کېږي، چې سوچ يې هم نه وو کړي.

دوه درې ورځې تېرې شوي، کليوال يې د دوو کالو اقامه ورته ولگوله، او ميرويس ته يې وويل اوس غواړي کوم کار وکړي، دلته خو دا دوه کارونه شته چې زموږ خلګ ورسره بلد دی، يود موټرو مينځل دي او بل د کورنو جوړېدل دي چې د مزدورې کار به پکښې کوي، ميرويس سوړ آسويلی واخېست، که تا مخکې راته ويلي وای، زه کله راتلم له دې کار څخه مې هلته ډېرې پيسې گټلي، دا کار به څنگه وکړم، کليوال يې ورته وويل: ميرويسه! مسافري کې ميوې نه وېشل کېږي، که هر کار دې خوښ شو حال راکړه، چې صبا ته د کار سامان درته تيار کړم.

ميرويس خالد ته ټيليفون وکړ او په ډېر بد حال کې يې خالد ته وويل: وروره! په ما اوس موټرې وينځي، زه څه وکړم؟ خالد چې هيڅ هم له وسه نه کيدل، ورته يې وويل: ميرويس جانه! کشکې تا

زما منلي وای، خو نه دي منل، اوس پرته له دې چې په لوړ
همت کار وکړي، بله هېڅ لار نه لري، ماته خود دغه ځای
معلومات نشته نوزه هېڅ نشم درسره کولای، میرویس ناهیلی شو او
تیلیفون یې کېښود، ځان ته وایی خو تا نه منل اوس به یې گالي.

په صبا یې کلیوال ته وویل: ماته یو موټر سایکل را واخله موټرې به
ووینځم.

کلیوال یې یو دانه زور موټر سایکل ورته واخېست او د بوکو ښودلو
چنگاښونه یې په موټر سایکل ورته والډینګ کړل، میرویس ته یې
ووویل: د ادي موټر سایکل دی، یوڅه وخت له دې نورو موټر
وینځونکو سره لار شه، چې لږ بلد شي اتي به خپله د وینځلو
موټرې نېسي.

میرویس صبا سهار د شپې په دوه بجې له یوه ملګري سره راپورته
شو، او د کور نازونه یې د شپې په کار بدل کړل، ځکه ځان یې نه
وو پیژندلی، او له دریو سختو ورځو وروسته یې کوټېوال ملګرو
ورته وویل: نور بلد یې خپلي موټرې پیدا کړه لس دانې به موټر
درکړو، میرویس ته خپلو ملګرو لس د وینځلو موټرې ورکړې،
میرویس او ځان یې سره پاتې شول.

میرویس له سختو کړاونو سره مخ دی، هېڅوک نشته چې دی له
دې بد حال څخه راوباسي، هر مسافر په خپله ستونزه کې گیر
دی، د میرویس ستونزې به څنگه هوارې کړي، شپې او ورځې
ورته کلونه شول، د میاشتې په پای کې میرویس ته ملګرو وویل:
میرویس! تیره میاشت مو له خرڅي خلاص کړي په دې میاشت کې

ورځه وساتئ ، نن په دې فکر وکړئ چې د صبا ژوند بايد څنگه
بنکلی او آرام کړو ، د مدرسې او مکتب لوری مه پرېږدئ ، وه به
وینئ چې صبا تاسو هر یو هغه ښه ژوند ولری چې لن پې
غوښتونکي یاست .

ستاسو د لوړې مطالعې په هیله ، له الله تعالی نه تاسو او خان ته د
مغفرت غوښتونکی یم ، هیله مې له لوی الله څخه دادی چې هغه
مسوولیت چې مونږ ته دمتعال ذات له لورې راکړل شوی دی هغه
مو په سمه توگه تر تاسو در رسولی وي .

یو ځل بیا مو تاسو ته توصیه دادی: د مکتب او مدرسې ځنځیر مه
پرېږدئ ، تل خپل درسونه وواياست او د بل وطن هاووسونه مو له
فکر څخه لیرې وغورځوئ ، په خپل ټاکلي وخت مو ټول کارونه
سرته ورسوئ ، څو وکولای شئ د ټولني خادمان جوړ شئ ، او
خپل ژوند خپل کور او ټولنه له ټولو ښادېوو څخه برخمنه کړئ ،
او د شته ناخوالو ور د تل لپاره وټړئ .

لوی الله مو مل شه

دق خدمت
ته د عزت
ووم او ستر

دا توفیر
کلي او
پې دې
کړد
بېواد
سختو

ه
و

ټول کليوالو پر غاړه واخېستل، ځکه ټولني ته يې صادق خدمت کړي وو، د ټولني په درد پوهېدلی وو، ځکه ټولني ده ته د عزت په سترگه کتل او هم يې په ټول کلي کې د لوی نوم او ستر شخصيت په نامه ځان وپېژانده.

د دوی دواړو په ژوند کې يو لوی توفير موجود وو، همدا توفير له وړکتونه د دوی په فکرونو کې پروت وو، د خالد فکر د کلي او ټولني په خدمت او همکاري کې ډوب وو، هماغه وو چې دې نياسته فکر دی د ټولني سردرا جوړ کړ، او د ميرويس فکر د خارج په تماشو کې ډوب وو، هماغه وو چې د خارج او بل هېواد مسافرو وخور، نه يې په ټولنه کې نوم وو او هم د ژوند له سختو سهنو سره لاس او گريوان وو.

خالد او ميرويس خپل ژوند تيرولو ته پرېږدو چې يوه يې ځانته سم او بل يې ځانته ناسم انتخاب غوره کړی وو، راځو دې ته او له ځانه پوښتنه کوو چې د خالد او ميرويس په ژوند کې لوی درس په څه شي کي پروت دی؟ که تاسو هر يو دغه کتاب ښه او په خلاص فکر مطالع کړئ وي نو پوهېږئ چې د دوی په ژوند کې توفير په څه کې وو؟

د دې پوښتني جواب دادی: چې انتخاب او خوښونه چې له سم فکر سرچينه اخلي د سم ژوند او ناسم ژوند په برابرولو کې رول لوبوي، قلم او کتابچه درواخلي! له ځان سره د خالد او ميرويس هغه سهني وليکئ، چې په راتلونکي ژوند کې غواړئ تاسو ځان

لېوه، خو د دې بد مرغه کفانو لا هم زړه سوړ نه دی، لایې نور
هم خوروي او کړوي، الله تعالی دي له دوی نه زمونږ ټول مسافر
ورونه خلاص کړي.

میرویس د مسافرې پټې بلا وخور، او په سخت دردمن ژوند کې را
گیر شو.

خالد همزه او طایب څوک په درسو او څوک د ټولني په خدمت
کې سهار او ماښام په زده کړو لگیاوو، آرام ژوند یې وو او خپل
خور ژوند یې تیراوو.

یوڅه وخت وروسته خالد هم کوزده وکړه او خپل خور ژوند یې
جوړ کړ، خو میرویس داسې رنځ نېولي وو، چې نه جوړېدو او نه
مړ کېدو، خور ژوند یې د مسافرې په سخت ژوند خراب کړ او د
بيلتانه درد به تل ژړاوه، وروڼو یې د ژوند لار لیدلې وه، نو ځکه
ژوند دوی ته لار وښوده، میرویس د ناپوهي تورتم کې د نا امله
عربو مزدور له خانه جوړ کړ.

دومره مزدورې چې میرویس مغرورو عربو ته کوله که یې خپلې
ټولني ته دا خدمت کړي وای د ټولني هر وگړي به د میرویس
عکسونه گرځول، خو میرویس د عربو په ناخبره مزدورۍ کې ورک
وو، چې نه یې ټولني ته فایده وه او نه یې په ټولنه کې نوم پاته
شو.

خالد د کلي په لېسه کې د صادق خدمت په مټ د کلي او کلیوالو
تر سترگو داسې زرغون وو چې د خالد د کوزدې او واده مصارف

زور غواړي، همزه چې د ميرويس دا حالت وليد سخت پسي خپه
کړ، او خالد ته يې وويل: ميرويس له مسافري څخه ډېر لښک
دی، راځه راوبه يې غواړو دلته به په کلي کې دکان ور کېږدو.

خالد ورته وويل: همزه، جانه! زه په اول کې پوهېدم چې مسافري
ډېره سخته خواري ده خو ميرويس او مور مو شله وو، هغه پېسې
چې د ميرويس په وېزا مو ورکړې په هغو پيسو مو دلته ميرويس ته
بڼه دکان جوړولای شواي، اوس چې پيسې نشته نشو کولای چې
دکان کېږدو، زه به له ميرويس سره وغږېږم، که د يوه دکان پېسې
يې لرلي زما درخوښه ده چې ميرويس دلته راولم، او که پيسې
ورسره نه وي بيا نشو کولای.

کله چې خالد له ميرويس څخه دپيسو پوښتنه وکړه، ميرويس ورنه
ټول مشکلات بيان کړل چې تيره مياشت کې کفيل خواب راکړ
چې اقامه دي بل ځای ولگوه او کله چې مي بل ځای لگوله ان
سوه ديناره خرڅه ورباندې راغله، اوس نشم کولای چې تاسو ته
پيسې در ولېږم، خالد هم ورسره ومنله او له ميرويس څخه يې
ټيلفون بند کړ.

د ميرويس ژوند سخت په منډه شو له داسې برخليک سره مخ وو،
چې ده ته خپله هم معلومات نه وو، چې کوم خواته به ځم او زما
برخليک به ما کوم ځای ته رسوي، په داسې سمندر کې ډوب وو
چې هيڅ لوري يې معلوم نه وو، کله به يوطرف او کله به يې بل
طرف منډې وهلي، پيسې يې عربو ته گټلي، نا اهره کفلاتو د افغان
مسافرو وېنو ته داسې وېرې ناست وي، لکه د شپو ورځو وېرې

يوه ورځ يې مور ورته ټيليفون را وکړ زويه! کله به راځي اوس خو
دې ډېرې شپې وشوي، پيسې به هم درسره وي، ميرويس ورته
ووويل: مور جانې کشکې ما د خالد منلي وای، څه ښه به وو، له
ډېر بد حالت سره مخ يم تر ټولو بده يې لا داده چې تاسو وايي
چې ميرويس به په مزو او پيسو کې وي، خو زه له سخت دردمن
ژوند او محتاجي سره مخ يم، سهار په دوه بجې کار ته ځم او ټوله
ورځ د عربو موټرې وينځم، خو تاسو وايي، چې ميرويس له مزو
مړ شو، ای، ای، ای مور جانې ما خپله په ځان وکړل، کشکې ما
لږ فکر کړی وای، ولې به داسې در بدر وم.

ميرويس د کوتې له ملگرو سره هم تل په جنجال وي، کله يې د
ديگ پخولو وار کې جنجال وي، کله يې د لوبو وينځلو په وجه
جنجال وي، مسافري ژوند دی له غمو او دردونو ډک ژوند دی،
بل خوا د عربو مغروري ده، که کله يو موټر لږ سم نه وه وينځي
ميرويس ته داسې بدې سپورې خبرې کوي لکه انسان چې نه وي،
ميرويس نازولی وو او په مسافري کې يې هم نازونه غوشتل، د
عربو مسافري کې نازونه له کومه شي، يوازې او يوازې غمونه،
فکرونه او يادونه دي او بس.

ميرويس له خپلو خوږو ورونو په شپو شپو ناخبره وي، او له خوږو
خويندو څخه خبر هم نه دی چې چېرته به وي او څنگه به وي.

همزه چې د دوی دريم ورور وو يوه ورځ يې ټيليفون ورته وکړ،
ميرويس چې د همزه غږ واورېدو ژړه غونې شو او ورته يې ووويل:
همزه گله! په درسونو دي پام کوه، بل وطن کې مزدورې سخت

څلورېشت دیناره خرڅه دربالدې راغلي. میرویس سره ټول پنځه
دېرش دیناره وو پنځه یې له بل چا قرض کړل او دکوتې حساب
یې خلاص کړ.

کله چې میاشت تیره شوه ملګرو یې ورته وویل چې نور به د دېک
پخولو وار هم تېروې، میرویس به په کور تیاره ډوډی کې نڅرې
کولې، اوس له یوازې چې ډوډي پنځه کړي د خان کالې هم
خپله وینځي.

دری څلور میاشتي بعد هغه کلیوال چې ده ته یې وېزا ایستلي وه
ووېل: میرویس! لس شپې بعد زه ځم کورته او پرتا می اته سوه
دیناره د وېزا او اقامي پاته دي، میرویس ورته وویل: سهي ده پیدا
به یې کړم، یو څو ورسره خپلې او نورې یې قرض کړي، کلیوال
ته یې ورکړي، میرویس اوس نه یوازې مسافر دی، بلکې په
مسافرې کې قرضداره هم دی، دوه آفته سره یو ځای شول او د
میرویس حالت ورځ تر بلې خرابېږي، ځکه چې مسافرې کې یې
خوند لیده، خو مسافرې نه وه توره بلاوه.

یو کال تیر شو خو میرویس نه له قرضه خلاص شو او نه هم له سترې
ژونده، بدې ورځې تېروي، هلته یې مور او بنځه په دې اند
دي، چې زموږ مسافر خو مزې کوي، د میرویس مزې دي الله په
چا نه ویني، شپه په فکر او ورځ په مندو تیروي.

ورځ تر بلې یې حالت خرابېږي او له سختو ورځو سره لاس او
گریوان دی.